

Considerații privind stingerea obligațiilor fiscale prin prescripție

Irina BILAN, *Prep.drd.*,
Universitatea « Al. I. Cuza » Iași

REZUMAT:

Această lucrare își propune să analizeze instituția prescripției extinctive, așa cum se reflectă în materie fiscală. Fără a se dori a fi o monografie, lucrarea de față va parcurge succint particularitățile pe care le prezintă instituția prescripției în domeniul stingerii creanțelor fiscale, punând în evidență cele trei aspecte pe care le vizează: prescripția dreptului de stabilire a obligațiilor fiscale, prescripția dreptului de a cere executarea silită și prescripția dreturilor de plată accesorii.

1. Noțiuni introductive

Prescripția este o instituție juridică cunoscută de toate ramurile de drept, de o mare importanță generală, având ca principal scop înlăturarea incertitudinilor din raporturile juridice și asigurarea stabilității lor. Având în vedere acest aspect, atât doctrina [1] cât și practica juridică [4] sunt de acord că normele ce reglementează prescripția extintivă sunt de ordine publică, imperative, ocrotind interesul general, obstesc.

Dacă în cadrul dreptului civil prescripția extintivă vizează dreptul la acțiune, așa cum reiese cu claritate din prevederile art. 1 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958 [5], decret care reprezintă dreptul comun în materie de prescripție și statuează că „dreptul la acțiune, având un obiect patrimonial, se stinge prin prescripție, dacă nu a fost exercitat în termenul stabilit de lege”, nu în același fel stau lucrurile pe domeniul dreptului fiscal.

Pe tărâmul dreptului fiscal, datorită caracterului executoriu al titlurilor de creanță fiscală, prescripția vizează în primul rând stingerea dreptului statului de a cere executarea silită și nu stingerea dreptului la acțiune ca în cazul dreptului civil iar, în al doilea rând, trebuie menționat și faptul că prescripția în cadrul dreptului fiscal vizează și dreptul organelor fiscale de a stabili și individualiza creantele fiscale întocmind în acest sens titlul

CONSIDERATIONS CONCERNANT L'EXTINCTION DES OBLIGATIONS FISCALES PAR PRESCRIPTION

Prep. drd. Irina BILAN
L'UNIVERSITÉ « AL. I. CUZA »
DE IAȘI

RESUME :

Ce travail se propose d'analyser l'institution de la prescription extinctive tel qu'elle se reflète en matière fiscale. Sans vouloir être une présentation complète, le présent travail exposera succinctement les particularités de l'institution de la prescription extinctive en ce qui est de l'extinction des créances fiscales, soulignant trois aspects: la prescription du droit d'établir les obligations fiscales, la prescription du droit de demander l'exécution forcée et la prescription des droits de paiement accessoires.

1. Notions introductives

La prescription est une institution juridique connue par toutes les branches du droit, avec une grande importance générale, ayant comme principal but l'élimination des incertitudes des rapports juridiques et l'assurance de leur stabilité. Vu cet aspect, tant la doctrine [1] comme la pratique juridique [4] sont d'accord à ce que les normes qui règlementent la prescription extinctive soient d'ordre publique, impératives, protégeant l'intérêt général, collectif.

Si dans le droit civil la prescription extinctive vise le droit à l'action, tel qu'il résulte clairement des dispositions de l'article 1 alinéa 1 du Décret no. 167/1958 [5], décret qui représente le droit commun en matière de prescription et statue le fait que «le droit à l'action, ayant un objet patrimonial, s'éteint par prescription, si on ne l'a pas exercé dans le délai établi par la loi», mais on ne peut pas dire la même chose pour le domaine du droit fiscal.

En ce qui est du droit fiscal, grâce au caractère exécutoire des titres de créance fiscale, la prescription vise premièrement

de creanță fiscală.

Evidențăm că și în această situație, a naturii juridice diferite în raport de ramura de drept la care se referă, prescripția păstrează elemente comune. Așadar, există legături în ceea ce privește întreruperea și suspendarea prescripției, dreptul de procedură fiscală rezervându-se să adauge la cauzele generale numai anumite situații specifice. De asemenea, efectul prescripției este același în orice ramură de drept, în sensul că această nu stinge dreptul subiectiv și nici obligația corelativă ci le transformă din perfecte în imperfecte. În consecință, obligația nu va mai putea fi adusă la îndeplinire pe calea executării silită dar, având în vedere că aceasta nu se stinge ci doar devine imperfectă, în cazul în care se execută voluntar, nu va mai putea fi cerută restituirea.

Mai trebuie reținut că există prescripții deosebite, cu termene deosebite reglementate prin același act legislativ, Codul de Procedură Fiscală [6], vizând obligațiile fiscale. Astfel, există o prescripție a dreptului statului de a stabili obligații fiscale și abia apoi, după ce s-a obținut titlul executoriu, în baza acestui drept, începe să curgă o prescripție nouă, prescripția dreptului de a cere și obține executarea silită în temeiul titlului executoriu.

2. Prescripția dreptului de stabilire a obligațiilor fiscale

Art. 91 al Codului de Procedură Fiscală se ocupă de termenul și momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de stabilire a obligațiilor fiscale, stabilind în alin. (1) că „dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel” iar prin intermediul alin. (2) statuând că prescripția acestui drept „începe să curgă potrivit art. 23, decât de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală dacă legea nu dispune altfel”.

Chiar prin alin. (3) și (4) ale aceluiași art. 91 „legea dispune altfel”, statuând că, în cazul în care dreptul de a stabili obligații fiscale rezultă din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, prescripția operează într-un

l'extinction du droit de l'Etat de demander l'exécution forcée et non l'extinction du droit à l'action comme dans le cas du droit civil [3] et, deuxièmement, on doit préciser aussi que la prescription dans le droit fiscal vise aussi le droit des organes fiscaux à établir et individualiser les créances fiscales, réalisant de cette manière le titre de créance fiscale.

On met en évidence que, même dans cette situation, de la nature juridique différente par rapport à la branche du droit à laquelle elle se réfère, la prescription garde des éléments communs. Par conséquent, il existe des liens en ce qui concerne la cessation et l'interruption de la prescription, le droit de procédure fiscale se limitant à ajouter aux causes générales seulement des situations spécifiques. De même, l'effet de la prescription est identique pour toutes les branches du droit, dans le sens qu'il n'éteint ni le droit subjectif ni l'obligation corrélatif, mais il les transforme de leur état parfait en imparfaites. Par conséquent, l'obligation ne pourra plus être exécutée par exécution forcée mais, considérant qu'elle ne s'éteint pas mais devient imparfaite, si elle s'exécute volontiers on ne pourra plus demander le remboursement.

Mais on doit retenir le fait qu'il y a des prescriptions spéciales, avec des délais spéciaux règlementés par le même acte législatif, le Code de Procédure Fiscale [6], visant les obligations fiscales. Il y a ainsi une prescription du droit de l'Etat d'établir des obligations fiscales et à peine après avoir obtenu le titre exécutoire, sur la base de ce droit, on peut parler du début d'une nouvelle prescription, celle du droit de demander et obtenir l'exécution forcée conformément au titre exécutoire.

2. La prescription du droit d'établir des obligations fiscales

L'article 91 du Code de Procédure Fiscale s'occupe de la date et du moment de début du terme de prescription du droit d'établir les obligations fiscales, précisant dans le premier alinéa que « le droit de l'organe fiscal d'établir des obligations fiscales se prescrit dans un délai de 5 ans, excepté le cas où la loi dispose autre chose » et par l'intermédiaire de

termen de 10 ani socotiți de la data săvârșirii faptei „ce constituie infracțiune sancționată ca atare (s.n.) printr-o hotărâre judecătorească definitivă”.

Rezultă din interpretarea acestor ultime aliniate că, pentru a opera această prescripție derogatorie de 10 ani, sunt necesare două condiții: dreptul de a stabili obligația fiscală să rezulte din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală (cum ar fi săvârșirea uneia dintre infracțiunile prevăzute de Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale); iar, cea de a doua condiție impune ca fapta să constituie infracțiune și să fie nu numai stabilită ci și sancționată ca atare printr-o hotărâre judecătorească penală definitivă. În consecință, intervenirea unei cauze de încetare a urmăririi penale sau de încetare a procesului penal are ca și consecință neaplicarea termenului de prescripție de 10 ani, ci a celui de 5 ani socotiți conform alin. (2) al art. 91. Unele observații pot fi făcute cel puțin cu privire la încetarea urmăririi penale sau a procesului penal, atunci când intervine prescripția răspunderii penale, având în vedere că unele infracțiuni se prescriu într-un termen mult mai mic decât cel pentru constatarea obligațiilor fiscale.

De lege ferenda s-ar impune renunțarea la sintagma „sancționată ca atare”, sintagmă care crează confuzie și inechitate, după cum rezultă de mai sus.

Caracterul de drept comun al Decretului 167/1958 în materia prescripției extinctive este confirmat de prevederile art. 92, care statuează că „termenele prevăzute la art. 91 se întrerup și se suspendă în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru întreruperea și suspendarea termenului de prescripție a dreptului la acțiune”.

Legea, prin forma în care a intrat inițial în vigoare, prevedea prin intermediul art. 85 posibilitatea organului fiscal de a nu mai emite titlul de creanță fiscală atunci când constată împlinirea termenului de prescripție a dreptului de stabilire a obligației fiscale. Prin modificările ulterioare s-a ajuns la formula din art. 98 alin. (1), care prevede că „inspecția fiscală se efectuează în cadrul termenului de prescripție a

l'alinéa (2) statuant que la prescription de ce droit «conformément à l'article 23 commence à peine à partir du 1-er janvier de l'année qui suit à l'apparition de la créance fiscale, si la loi ne dispose pas autrement».

Même par les alinéas (3) et (4) du même article 91, «la loi dispose autrement», statuant que, dans le cas où le droit d'établir des obligations fiscales résulte de la commission d'un fait prévu par la loi pénale, la prescription opère dans un délai de 10 ans à partir de la date de commission du fait «ce qui représente une infraction sanctionnée de façon adéquate (s.n.) par une décision judiciaire définitive».

Si l'on interprète ces derniers alinéas, il résulte que pour opérer cette prescription dérogatoire de 10 ans, on tient compte de deux conditions: le droit d'établir l'obligation fiscale résulte de la commission d'un fait prévu par la loi pénale (comme la commission d'une des infractions prévues par la Loi no. 241/2005 pour la prévention et le combat de l'évasion fiscale); et la deuxième condition exige que le fait soit une infraction non seulement établie mais aussi sanctionnée de façon adéquate par une décision judiciaire pénale et définitive. Par conséquent, l'intervention d'une cause de cessation de la poursuite pénale ou de cessation du procès pénal a comme conséquence l'inapplication du terme de prescription de 10 ans, et l'application du délai de 5 ans, comptés conformément à l'alinéa (2) de l'article 91. On peut faire des observations concernant au moins la cessation de la poursuite pénale ou du procès pénal, lorsqu'il s'agit de la prescription de la responsabilité pénale, vu que certaines infractions se prescrivent dans un moindre délai que celui nécessaire pour constater des obligations fiscales.

Conformément à la «lege ferenda», il est nécessaire que l'on renonce au syntagme «sanctionnée de façon adéquate» qui crée confusion et iniquité, tel qu'il résulte conformément à ce qu'on vient de dire.

Le caractère de droit commun du Décret 167/1958 en matière de prescription extinctive est confirmé par les dispositions de l'article 92 qui statue le fait que «des délais prévus par l'article 91 s'interrompent et cessent

dreptului de a stabili obligații fiscale" iar art. 134 în alin (1) precizează că „dacă organul de executare constată împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a creanțelor fiscale, acesta va proceda la încetarea măsurilor de realizare și la scăderea acestora din evidența analitică pe plătitori”.

Dacă s-a întocmit totuși un titlu de stabilire a obligației fiscale fără observarea prescripției intervenite în cauză, se poate face contestație la executare silită, atunci când a fost demarată executarea, potrivit art. 172 alin. (3) din Codul de Procedură Fiscală care statuează că se poate face contestație „și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege”. Dacă s-a întocmit titlul executoriu și nu s-a demarat procedura de executare silită împotriva titlului de creanță fiscală, se poate face contestație la organul fiscal emitent, conform art.205 și următoarele din Codul de Procedură Fiscală.

3. Prescripția dreptului de a cere executarea silită

În ceea ce privește prescripția dreptului de a cere executarea silită, Codul de Procedură Fiscală prevede prin intermediul art. 131 alin. (1) că „dreptul de a cere executarea silită a creanțelor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat naștere acest drept, același termen aplicându-se, potrivit alin. (2), și creanțelor provenind din amenzi contravenționale”.

Unele observații se pot face fața de cazurile de suspendare și întrerupere a prescripției extinctive în această materie. Astfel, spre deosebire de prescripția dreptului de stabilire a obligației fiscale, unde legea face trimitere numai la prevederile Decretului 167/1958, în cazul întreruperii prescripției dreptului de a cere executarea silită, pe lângă prevederile dreptului comun sunt prevăzute ca întrerupătoare de prescripție și următoarele:

dans les cas et dans les conditions établis par la loi pour l'interruption et la cessation du terme de prescription du droit à l'action».

La loi, grâce à la forme du moment quand elle est entrée en vigueur, prévoyait par l'intermédiaire de l'article 85 la possibilité de l'organe fiscal de n'émettre plus le titre de créance fiscale lorsqu'il constate que l'on accomplit le terme de prescription du droit d'établir l'obligation fiscale. Grâce aux modifications ultérieures, on est arrivé à la formule de l'article 98 alinéa (1) qui prévoit que «l'inspection fiscale se réalise dans le cadre du terme de prescription du droit d'établir des obligations fiscales» et l'article 134, alinéa (1) souligne que «si l'organe d'exécution constate que l'on accomplit le terme de prescription du droit de demander l'exécution forcée des créances fiscales, il déterminera la cessation des mesures de réalisation et leur élimination de l'évidence analytique par payants».

Quand même, si l'on a élaboré un titre pour établir l'obligation fiscale sans observer la prescription intervenue en cause, on peut contester l'exécution forcée, lorsque l'on a commencé l'exécution, conformément à l'article 172 alinéa (3) du Code de Procédure Fiscale qui souligne que l'on peut contester aussi «un titre exécutoire sur la base duquel l'on a commencé l'exécution, dans le cas où ce titre n'est pas un jugement rendu par une instance judiciaire ou par un autre organe juridictionnel et si pour sa contestation il n'y a pas de procédure prévue par la loi». Si l'on a obtenu un titre exécutoire et on n'a pas commencé la procédure d'exécution forcée contre le titre de créance fiscale, on peut objecter auprès de l'organe fiscal émetteur, conformément à l'article 205 et aux suivants du Code de Procédure Fiscale.

3. Prescription du droit de demander l'exécution forcée

En ce qui est de la prescription du droit de demander l'exécution forcée, le Code de Procédure Fiscale prévoit par l'intermédiaire de l'article 131 alinéa (1) que «le droit de demander l'exécution forcée des créances fiscales se prescrit dans un délai de 5 ans à partir du 1-er janvier de l'année suivant celle

legislativă, este termenul de o lună.

Ținând cont de noile realități politico-economice de după aderarea României la Uniunea Europeană și odată cu aceasta de obligația asumată de țara noastră de a armoniza legislația internă cu cea existentă în cadrul Uniunii și de a colabora cu celelalte state membre, Codul de Procedură Fiscală a introdus dispoziții „pentru recuperarea în România a unor creanțe stabilite într-un alt stat membru al Uniunii Europene, precum și pentru recuperarea într-un alt stat membru al Uniunii Europene a creanțelor stabilite în România” (Capitolul XIII).

Conform art. 199 alin (1) „prescripția dreptului de a cere executarea silită operează în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare în statul membru în care se află sediul autorității solicitante”. Având în vedere acestea, trebuie să menționăm că nu numai termenul de prescripție este cel prevăzut de legislația statului solicitant ci tot regimul juridic privitor la întreruperea și suspendarea prescripției executării silită urmează să fie supus aceleasi legi. Astfel, alin. (2) al aceluiași articol stabilește că „actele de recuperare efectuate de autoritatea solicitată în conformitate cu cererea de asistență, care, dacă ar fi fost efectuate de autoritatea solicitantă ar fi avut drept efect suspendarea ori întreruperea termenului de prescripție în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare în statul membru în care se află sediul autorității solicitante, sunt considerate, în ceea ce privește acest efect, ca fiind realizate în statul membru respectiv”.

4. Prescripția obligațiilor de plată accesorii

Având în vedere că legea include în mod expres prin art. 21 alin (2) lit. b) obligația de a plăti dobânzi și penalități de întârziere, aferente impozitelor și taxelor, în rândul obligațiilor fiscale urmează ca și acestora să li se aplice aceleași prevederi privind prescripția extinctivă. Totuși, s-a susținut că, dacă legea nu prevede expres termenul de prescripție al dreptului de a cere executarea silită a penalităților și în lipsa unor dispoziții clare, precise și la modul imperativ privind termenul de prescripție al dreptului de a cere executarea silită a

possibilité de demander le remettement en terme de prescription, étant difficile à accepter que l'état, par l'intermédiaire de ses organes fiscaux, pourrait se trouver dans une situation qui justifierait le remettement en terme. Un autre problème se poserait, dans la situation où on accepte operer en matière fiscale l'institution de remettement en terme, si fonctionne le terme d'un mois prévu par l'article 19 alinéa (2) du Décret 167/1958 ou le terme de 15 jours prévu par l'article 405³ alinéa (2) du Code de Procédure Civile [7] en matière d'exécution forcée ? Prenant en considération que la prescription des obligations fiscales est considérée dans la littérature de spécialité comme la variante en matière fiscale de la prescription du droit à l'action, que le Décret 167/1958 represente la loi générale en matière de prescription et, surtout, que le Code de Procédure Fiscale même fait référence à la prescription du droit à l'action, on considère qu'actionne dans cette situation, au moment actuel de développement législatif, le terme d'un mois.

Vu les nouvelles réalités politico-économiques d'après l'adhésion de la Roumanie à l'Union Européenne et en même temps, l'obligation que notre pays assume quant à l'harmonisation de la loi interne à celle de l'Union et son désir de collaborer avec les autres Etats membres, le Code de Procédure Fiscale a introduit des dispositions «pour récupérer en Roumanie des créances établies dans un autre Etat membre de l'Union Européenne, tout comme pour récupérer dans un autre Etat membre de l'Union Européenne les créances établies en Roumanie» (Chapitre XIII).

Conformément à l'article 199 alinéa (1) «la prescription du droit de demander l'exécution forcée se réalise conformément aux dispositions légales en vigueur dans l'Etat membre où se trouve le siège de l'autorité intéressée». Vu tout cela, on doit préciser que non seulement le terme de prescription est celui prévu par la législation de l'Etat sinon tout le régime juridique concernant l'interruption et le sursis de la prescription à l'exécution forcée sera soumis à la même loi. De cette façon,

penalităților, acesta este cel general de 3 ani stabilit de Decretul 167/1958.

O problemă în legătură cu prescripția creanțelor fiscale născute din dobânzi și penalități este cea legată de momentul stingerii lor. Chiar dacă se acceptă faptul că dobânzile și penalitățile se prescriu tot în termen de 5 ani socotiți de la 1 ianuarie a anului următor celui în care a luat nastere dreptul, nu putem să le considerăm obligații de sine stătătoare mai ales că ele sunt expres intitulate de către lege „obligații de plată accesorii”. Așadar, ținând cont de principiul *accessorium sequitur principale*, prescripția executării silită a obligației fiscale principale atrage și prescripția executării silită a dobânzilor și penalităților de întârziere aferente neexecutării în termen a obligațiilor principale. Pe de altă parte, acestor obligații trebuie să li se recunoască și un anumit grad de independență; executarea obligației principale nu are ca efect întreruperea prescripției extinctive a obligațiilor accesorii, neoperând ca o recunoaștere a acestora, când s-a făcut voluntar, și nici ca un act de executare întrerupător, când s-a făcut silit.

În afară de aceste penalități, mai sunt prevăzute în legislația fiscală penalități pentru nedepunerea anumitor declarații. Aceste penalități sunt obligații de sine stătătoare, cărora nu li se poate cea ce privește obligațiile accesorii dreptului de restituire sau rambursare către contribuabil, stabilite de art. 124, trebuie subliniat că legea nu prevede expres termenul de prescripție în această materie, iar în lipsa unor dispoziții clare care să deroge de la dreptul general, la modul imperativ, termenul de prescripție al executării acestui drept urmează să fie cel general de 3 ani, stabilit de Decretul 167/1958.

Prin intermediul art. 119 alin. 2 din Codul de Procedură Fiscală se stabilește că „nu se datorează majorări de întârziere pentru sumele datorate cu titlu de amenzi de orice fel, obligații fiscale accesorii stabilite potrivit legii, cheltuieli de executare silită, cheltuieli judiciare, sumele confiscate, precum și sumele reprezentând echivalentul în lei al bunurilor și sumelor confiscate care nu sunt găsite la locul faptei” și conform art. 122¹ „pentru creanțele fiscale

l'alinéa (2) du même article établit que «des actes de récupération effectués par l'autorité intéressée conformément à la demande d'assistance, s'ils avaient été réalisés par l'autorité intéressée, ils auraient déterminé le sursis ou l'interruption du terme de prescription conformément aux dispositions légales en vigueur dans l'Etat membre où se trouve le siège de l'autorité intéressée, et on considèrera ces actes sont réalisés dans l'Etat membre respectif».

4. La prescription des obligations de paiement accessoires

Vu que la loi inclut expressément par l'article 21 alinéa (2) lettre b) l'obligation de payer les intérêts et les pénalités de retard, afférents aux impôts et aux taxes, parmi les obligations fiscales, il résulte que l'on appliquera à ces obligations les dispositions concernant la prescription extinctive. Quand même, on a affirmé que si la loi ne prévoit expressément le terme de prescription du droit de demander l'exécution forcée des pénalités et faute de dispositions claires, précises et impératives concernant le terme de prescription du droit de demander l'exécution forcée des pénalités, ce terme est celui général, de 3 ans, fixé par le Décret 167/1958.

Un problème lié à la prescription des créances fiscales issues des intérêts et des pénalités vise le moment de leur extinction. Même si l'on accepte que les pénalités se prescrivent toujours dans un délai de 5 ans à compter à partir du 1-er janvier de l'année suivant celle quand est apparu le droit, on ne peut pas les considérer comme des obligations indépendantes, surtout parce que la loi appellent ces obligations comme des «obligations de paiement accessoires». Par conséquent, vu le principe *accessorium sequitur principale*, la prescription de l'exécution forcée de l'obligation fiscale principale entraîne aussi la prescription de l'exécution forcée des intérêts et des pénalités de retard afférents à l'inexécution à terme des principales obligations. D'autre part, on doit reconnaître un certain degré d'indépendance de ces obligations; l'exécution de l'obligation principale n'entraîne l'interruption de la

născute anterior sau ulterior datei deschiderii procedurii insolvenței nu se datorează și nu se calculează majorări de întârziere după data deschiderii procedurii insolvenței”.

5. Concluzii

Condițiile sociale și economice specifice etapei actuale de dezvoltare impun țării noastre o permanentă concentrare a eforturilor spre armonizarea legislației interne cu cea existentă la nivelul statelor membre din Uniunea Europeană. Reforma social-economică aflată în plină desfășurare nu a putut ocoli nici sistemul fiscal, concretizată prin adoptarea Codului fiscal și Codului de procedură fiscală.

Chiar dacă este lăudabilă inițiativa adunării tuturor dispozițiilor de procedură fiscală într-o singură reglementare legislativă nu putem să nu observăm că este încă necesară șlefuirea acestora pentru a căpăta un caracter cât mai unitar și care să ducă la cât mai puține controverse.

Instituția prescripției extinctive, în general, necesită o revizuire atentă pentru omogenizarea sa atât în ceea ce privește termenele cât și cazurile de întrerupere și suspendare. În domeniul dreptului fiscal, așa cum am subliniat deja, cele mai multe probleme vizând prescripția extinctivă le întâlnim în legătură cu drepturile accesorii obligațiilor fiscale (dobâzi și penalități de întârziere) dar și în materia introdusă, prin Capitolul XIII al Titlului VIII, fiind necesară armonizarea, privind asistența pentru recuperarea în România a creanțelor stabilite prin titluri de creanță emise într-un alt stat membru.

Bibliografie:

1. Beleiu, G., *Drept civil român*, editia a VII-a, Editura Universul Juridic, București, 2001;
2. Bombos, S.G., *Prescripția dreptului de a cere executarea silită*, apărut în «Tribuna Economică» nr. 31/2001, paginile 42-45;
3. Drosu Șaguna, D., Șova, D., *Drept fiscal*, Editura C.H. Beck, București, 2006;
4. Rădulescu, E., *Prescripția extinctivă*.

prescription extinctive des obligations accessoires, sans les reconnaître, quand on l'a fait volontairement et non plus en tant qu'acte d'exécution d'interruption, quand on l'a fait forcément.

Excepté ces pénalités, la législation fiscale prévoit aussi des pénalités si l'on ne dépose pas certaines déclarations. Ces pénalités sont des obligations indépendantes auxquelles on ne peut pas appliquer le régime des obligations accessoires.

En ce qui concerne les obligations accessoires au droit de restitution ou remboursement envers le contribuable, établies par l'article 124, on doit souligner que la loi ne prévoit expressément le terme de prescription dans ce domaine, et faute de dispositions claires qui dérogent du droit général, impérativement, le terme de prescription de l'exécution de ce droit sera le terme général de 3 ans, établi par le Décret 167/1958.

Par l'intermédiaire de l'article 119 alinéa 2 du Code de Procédure Fiscale, on établit que l'on ne doit pas des majorations de retard pour les sommes dues à titre de toute sorte d'amendes, obligations fiscales accessoires établies conformément à la loi, frais d'exécution forcée, frais judiciaires, sommes saisies, tout comme les sommes représentant l'équivalent en lei des biens et des sommes saisies que l'on ne rencontre pas sur les lieux» et conformément à l'article 122¹ «pour les créances fiscales antérieures ou ultérieures à la date de début de la procédure de l'insolvabilité, on ne doit et on ne calcule pas de majorations de retard après la date de début de la procédure d'insolvabilité».

5. Conclusions

Les conditions sociales et économiques spécifiques à l'actuelle étape de développement imposent à notre pays une permanente concentration des efforts afin d'harmoniser la législation interne avec celle existante au niveau des Etats membres de l'Union Européenne. La réforme socio-économique en plein déroulement n'a pu éviter ni le système fiscal, se concrétisant par l'adoption du Code fiscal et du Code de procédure fiscale.

Même si l'initiative de réunir toutes les

- Culegere de practică judiciară*, Editura C.H. Beck, București, 2006;
5. Decretul nr. 167/10 aprilie 1958 privind prescripția extinctivă, M.Of. nr. 19/ 21 aprilie 1958;
 6. O.G. nr. 92/24 decembrie 2003 republicată privind Codul de Procedură Fiscală, M.Of. nr. 513/le 31 iulie 2007, actualizată 3 martie 2008;
 7. O.U.G nr. 138/14 septembrie 2000 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, M.Of. nr. 479/2 octombrie 2000.

dispositions de procédure fiscale dans une seule réglementation législative est à louer, on ne peut pas observer qu'il faut aussi ciseler ces dispositions pour avoir un caractère unitaire et qui entraîne peu de controverses.

En général, l'institution de la prescription extinctive a besoin d'une révision minutieuse pour son homogénéisation, en ce qui concerne les termes et les cas d'interruption et sursis. Dans le droit fiscal, tel que l'on a déjà souligné, la plupart des problèmes visant la prescription extinctive sont liés aux droits accessoires aux obligations fiscales (intérêts et pénalités de retard), mais aussi à la matière introduite par le Chapitre XIII du Titre VIII, ce qui impose l'harmonisation concernant l'assistance pour la récupération en Roumanie des créances établies par titres de créance émis dans un autre Etat membre.

Bibliographie:

8. Beleiu, G., *Drept civil român*, 7ème édition, Ed Universul Juridic, București, 2001;
9. Bombos, S.G., *Prescripția dreptului de a cere executarea silită*, apparu dans «Tribuna Economică» no. 31/2001, pages 42-45;
10. Drosu Șaguna, D., Șova, D., *Drept fiscal*, Ed. C.H. Beck, București, 2006;
11. Rădulescu, E., *Prescripția extintivă. Culegere de practică judiciară*, Ed. C.H. Beck, București, 2006;
12. Decret no. 167/le 10 april 1958 concernant la prescription extinctive, B.Of. no. 19/ le 21 april 1958;
13. O.G. no. 92/le 24 décembre 2003 républiée concernant le Code de procédure fiscale, M.O. no. 513/le 31 juillet 2007, actualisée le 3 mars 2008;
14. O.U.G no. 138/14 septembre 2000 concernant la modification et completion du Code de procedure civile, M.O. no. 479/le 2 octobre 2000.